

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-805/19 – 1

Predmet C-805/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

31. listopada 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Landesgericht Salzburg (Austrija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

25. listopada 2019.

Tužitelj:

CT

Tuženik:

VINI GmbH

ODLUKA

[*omissis*]

Radi:

1497,91 eura s kamatama i troškovima

I. Sudu Europske Unije upućuju se, u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU), sljedeća prethodna pitanja:

Treba li članak 31. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (2010/C 83/02) i članak 7. stavak 2. Direktive 2003/88/EZ o radnom vremenu (DRV) tumačiti na način da se ne primjenjuje nacionalna odredba članka 10. stavka 2. Urlaubsgesetza (Zakona o godišnjem odmoru) (UrlG) prema kojoj ne postoji pravo na novčanu naknadu za neiskorišteni godišnji odmor za tekuću (posljednju) godinu rada ako radnik izvanredno otkaže ugovor o radu?

II. [omissis] (prekid postupka)

Obrazloženje:**1. Tvrdnje**

Tužiteljica koja stanuje u Češkoj Republici navela je da je 28. studenoga 2018. [orig. str. 2.] prihvatila zaposlenje kao pomoćna konobarica kod tuženika. Razboljela se 23. siječnja 2019. i bila je radno nesposobna do uključujući 29. siječnja 2019. U srijedu 30. siječnja 2019. tuženikov ugostiteljski objekt bio je zatvoren. U četvrtak 31. siječnja 2019. ona se ponovno pojavila na poslu. Tuženikov poslovođa, V. Lugert, obavijestio ju je da više nije potrebna i da je njezin radni odnos završio. Valja pretpostaviti da je tuženikov otkaz u suprotnosti s odredbama o trenutku prestanka radnog odnosa i otkaznom roku. Zbog nerazumljivih razloga tuženik ju je retroaktivno odjavio s 1. veljače 2019. zbog neopravdanog prijevremenog izvanrednog otkaza. Međutim, takav izvanredni otkaz ona nije izjavila. Nije se koristila godišnjim odmorom. Stoga, među ostalim, ima pravo na novčanu naknadu za neiskorišteni godišnji odmor od 5,42 radna dana.

Tuženik je naveo da je točno da je tužiteljica bila na bolovanju u razdoblju od 23. siječnja 2019. do 29. siječnja 2019. Tuženikov ugostiteljski objekt bio je zatvoren 30. siječnja 2019. i tužiteljica je 31. siječnja 2019. imala slobodan dan. Suprotno tužiteljčinim tvrdnjama, međutim, V. Lugert kao tuženikov poslovođa nije 31. siječnja 2019. otkazao njezin ugovor o radu, nego se tužiteljica unatoč pozivima da ispuni svoje radne obveze u veljači 2019. neopravdano više nije pojavila na poslu. Stoga valja pretpostaviti da je tužiteljica neopravdano prijevremeno izvanredno otkazala ugovor o radu. Budući da od 1. veljače 2019. više nije došla na posao, 7. veljače 2019. obavljena je odjava s područnog zavoda za zdravstvenog osiguranje pri čemu je kao dan izvanrednog otkaza utvrđen 1. veljače 2019. i kao razlog odjave pravilno je naveden neopravdani prijevremeni izvanredni otkaz. Tužiteljica je nekoliko dana kasnije već prihvatila novi radni odnos.

Činjenica je da sud još nije u potpunosti proveo dokazni postupak koji, međutim, s obzirom na postavljeno pitanje nije potreban za taj tužbeni zahtjev ako tužiteljica već na temelju prava Unije suprotno članku 10. stavku 2. Zakona o godišnjem odmoru ima pravo na isplatu novčane naknade za neiskorišteni godišnji odmor.

2. Nacionalno pravo

Članak 10. stavak 1. Zakona o godišnjem odmoru Radnik za referentnu godinu u kojem mu prestaje radni odnos u trenutku prestanka radnog odnosa ima pravo na naknadu za godišnji odmor koji odgovara dužini staža u toj referentnoj godini razmjerno ukupnom odgovarajućem godišnjem odmoru za cijelu referentnu

godinu. Već iskorišteni godišnji odmor ubraja se u alikvotni dio godišnjeg odmora. Ne vraća se naknada za dio godišnjeg odmora koji premašuje alikvotni dio, osim u slučaju prestanka radnog odnosa

1. neopravdanim prijevremenim izvanrednim otkazom ili **[orig. str. 3.]**

2. skrivljenim otkazom.

Iznos povrata mora odgovarati naknadi za godišnji odmor koja je primljena za višak iskorištenog godišnjeg odmora u trenutku korištenja godišnjeg odmora.

(2) Ne postoji pravo na naknadu ako je radnik bez opravdanog razloga izvanredno otkazao ugovor o radu.

[...]

3. Obrazloženje zahtjeva za prethodnu odluku

Odredbe Zakona o godišnjem odmoru (UrlG) valja tumačiti u skladu s direktivom.

Članak 10. stavak 2. UrlG-a odnosi se samo na pravo na godišnji odmor za referentnu godinu u kojoj je došlo do izvanrednog otkaza. Ta se odredba ne primjenjuje na prava koja se odnose na prijašnje godine i koja se isplaćuju u obliku novčane naknade za neiskorišteni godišnji odmor.

U slučaju neopravdanog izvanrednog otkaza, prema toj odredbi ne postoji pravo na naknadu za neiskorišteni godišnji odmor. Isključenje prava očito treba odvratiti radnika od nepromišljenog prijevremenog raskida ugovora i osigurati određeno financijsko rasterećenje poslodavca u slučaju prestanka ugovora koji je za njega najčešće nepovoljan [omissis].

U austrijskoj se doktrini s obzirom na presude Suda EU (C-341/15, Maschek, ECLI:EU:C:2016:576 [omissis]; vidjeti također Sud EU C-282/10, Dominguez, [omissis]; C-337/10, Neidel, ECLI:EU:C:2012:263 [omissis]; C-118/13, Bollacke, ECLI:EU:C:2014:1755 [omissis]) smatra da iz članka 7. stavka 2. Direktive o radnom vremenu 2003/88/EZ proizlazi da radnik ima pravo na naknadu neovisno o tome na koji je način radni odnos prestao. U tom kontekstu čini se da je članak 10. stavak 2. UrlG-a dvojbena sa stajališta prava Unije [omissis].

U konačnici se u doktrini smatra da u dosadašnjoj sudskoj praksi Suda EU ne postoji ekvivalent za iznimku za prijevremeni izvanredni otkaz, poput one iz članka 10. stavka 2. UrlG-a [omissis].

Ne postoji odluka nacionalnog suda o tom pitanju. **[orig. str. 4.]**

4. Nadležnost Suda za tumačenje

U ovom slučaju doduše već postoji sudska praksa Suda Europske unije o pravu radnika na godišnji odmor. Međutim, ne postoji izričita odluka Suda EU da radnica i u slučaju skrivljenog, trenutnog raskida radnog odnosa (uz nepoštivanje otkaznog roka) ne gubi svoja razmjerna prava naknade za neiskorišteni godišnji odmor za tekuću radnu godinu. Pritom osobito nije provedeno odvagivanje razloga za nacionalnu odredbu članka 10. stavka 2. UrlG-a, kako su prethodno navedeni, u okviru usporedbe interesa poslodavca i radnika, uzimajući u obzir temeljno pravo u skladu s člankom 31. Povelje o temeljnim pravima.

Pravilna primjena prava Zajednice s obzirom na dosadašnju sudsku praksu Suda Europske unije nije toliko očita da ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji u pogledu odluke u vezi s postavljenim pitanjem („acte clair”).

II. [omissis]

Landesgericht Salzburg als Arbeits- und Sozialgericht, (Zemaljski sud u Salzburgu kao radni i socijalni sud) [omissis]

Salzburg, 25.10.2019.

[omissis]